

СЯЧОВИК

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№9. 1 жовтня. 2013 р.

СВОБОДА, РІВНІСТЬ, БРАТЕРСТВО

Шановні читачі, сьогодні ми поговоримо про, напевно найголовніше, лівацьке гасло в історії: «Свобода, Рівність і Братерство».

Скажу одразу, що до расових теорій Тобіно або ієрархічних порядків Еволи, мені м'яко кажучи далеко. Однак все ж таки... Ну, почнемо. Так, що ж власне являє собою це "чудове" гасло французьких революціонерів кінця XVIII-го ст. – «Свобода, Рівність і Братерство»?

Щоб відповісти на це питання, потрібно зануритися в історію і згадати Велику Французьку революцію.

Як би дивно не звучало, але настільки гуманне гасло приніс стільки крові і сліз людству, що уявити не можливо. Падали вікові підвалини суспільного феодального строю, на зміну порядку приходив хаос, релігія знищувалася, іногородці почали отримувати рівні права з корінним населенням... Природно, що це закінчилося відновленням ієрархічного порядку за часів Наполеона I, Липневої монархії Бурбонів та Наполеона III. Інакше й бути не могло, все в світі впорядковується, це закон природи!

Давайте розберемось, що власне мається на увазі під цим гаслом:

1) Перше слово республіканського девізу – свобода. У "Декларації прав людини і громадянина" визначає свободу наступним чином: «Свобода полягає у можливості робити все, що не завдає шкоди іншому».

2) Друге слово девізу – рівність – означає, що всі рівні перед законом: «Всі громадяни рівні перед ним і тому мають рівний доступ до всіх постів, публічних посад і занять по їх здібностям і без будь-яких інших відмінностей, крім тих, що обумовлені їх чеснотами і здібностями».

3) Третє слово девізу – братерство – визначено в "Декларації прав і обов'язків людини і

громадянина" від 1795 р.: «Не роби іншим того, чого не хотів би отримати сам; роби по відношенню до інших такі блага вчинки, які хотів би по відношенню до себе отримати».

Давайте розберемо ці поняття, але що б їх розібрати, потрібно встановити деякі твердження:

а) Твердження 1. Людина – істота суспільна. Поза суспільства вона або стає, або перестає бути людиною, тому що втрачає найважливіші ознаки свого виду.

б) Твердження 2. Будь-який успіх людини є "успіхом в суспільстві", так як відбувається завдяки сприянню або відсутності протидії з боку інших членів суспільства.

в) Твердження 3. Людина може дозволити собі щодо інших членів суспільства тільки те, що вони дозволяють із собою робити.

г) Твердження 4. Основою співіснування людей у суспільстві та умовою виживання виду, є безкорислива взаємодопомога більш "сильних" індивідуумів...

Якщо керуватися вище наведеними аксіомами (справедливість яких ніхто не може заперечити), то гасло французької революції, швидше за все, треба читати навпаки, і тоді воно складається не з "природних прав", а з "природних обов'язків". Дійсно, "братерство" є головним громадським обов'язком кожного члена громадянського суспільства. "Рівність" є обов'язком виконання цього боргу усіма членами суспільства. "Свобода" – це можливість вибору своєї поведінки, обмежена рамками головного громадського обов'язку (бо «жити в суспільстві і бути вільним від суспільства не можна»).

У "Затальній декларації прав людини" ООН записано: «Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю і повинні діяти у відношенні один одного в дусі братерства». Ех, якби це було так! Якби від народження всі люди володіли цими

прекрасними властивостями і якостями і всю свою решту життя здійснювали все це на практиці! Ну, свобода і рівність новонароджених немовлят прямо залежать від їх батьків. А більш-менш доросла людина володіє єдиною свободою – свободою вибору свого шляху, але при цьому вона змушена враховувати закони і порядки, діючі в суспільстві і в природі.

У будь-якому людському суспільстві свобода будь-якої людини неминуче обмежується інтересами і діями інших людей, і межі цієї свободи встановлюються договором між членами суспільства. І якщо людина порушить ці межі, у неї почнуться серйозні проблеми. Тому у порушника встановлених рамок є свобода вибору – перейти в інше суспільство або терпіти обмеження і покарання, гірко нарікаючи на свою нещасну долю.

Не треба довго розмірковувати, щоб зрозуміти, що в реальному людському суспільстві рівності спочатку бути не може. Всі люди народжуються і живуть в різних сім'ях, навчаються у неоднакових школах, володіють різними розумовими та фізичними здібностями. І спроба оголосити їх рівними нетайно призведе до несправедливості: дебіл зможе вимагати, щоб його призначили начальником; спортсмен попросить, щоб його оголосили переможцем, тому що він прийшов останнім; ледар захоче, щоб йому платили не менше працівитого громадянина...

Проблема в тому, що МИ, люди, не любимо правду і не хочемо усвідомлювати свою нерівність... Усім нам лестить, вигадана "рівність", це дає нам надію, але й одночасно знищує волю до самовдосконалення, занурюючись все далі і далі в безодню власної ліні і аморфності! Рівність вбиває віковий ієрархічний порядок, рівняючи по істині Великих Людей, з тупорилим бидлом...

Ці лівацькі гасла і настрої породили найстрашнішого, зятятого і лютого ворога сучасного людства – лібералізм. Він є ворогом №1. Хоча іноді, під словосполученням "ворог номер один", всі ми розуміємо різні речі, зовсім різні... В основному, правий рух Європи, України та Росії має на увазі ось що: кавказців, жидів, капіталістичний продажний уряд, вихідців із середньої Азії, китайців, комуністів, анархістів, тощо. Але це не зовсім вірно, подумки я розділю всі ідеології на три табори: а) Ліві; б) Праві; в) Демократи-ліберали.

Так от, в моєму розумінні, комунізм (апогей лівих ідеологій) можна представити як сталевий, незламний цвях; фашизм (апогей правих ідеологій), я уявляю віковою скелею. З демократією, чи то пак з лібералізмом все набагато складніше. Лібералізм не має форми в моїй уяві. Це вода, та сама вода яка розмиває камінь і змушує цвях іржавіти.

Кожна ідеологія несе за собою ідею, часто утопічну, але ідею! Ця ідея несе за собою вищі цінності і цілі:

♦ у комунізмі – це затайна рівність і вічна боротьба за свої права з державою – гнобителем;

♦ у фашизмі – єднання з державою і єдиний національний порив;

♦ лібералізму – свобода, рівність, братерство (моя думка про це змальована в попередній статті "Ілюзія Рівності").

Так от, вища ідея і самопожертва – прекрасна річ, але на жаль... Лібералізм своїм існування знищує не тільки свої "цінності", а й усі навколишні. Капіталізм (як справжнє обличчя лібералів) знищує особистість, руйнуючи її матеріальними "цінностями", знищуючи всі духовні починання і самовдосконалення у корисливу гонитву за марним "щастям"! Завдяки тріумфу "свободи" лібералізму, вільніше ніхто не став, люди стали тільки більш залежні. Сьогоднішнє суспільство, навіть не суспільство споживання, а скоріше суспільство наркоманів.

На кожного ідейного ліберала, доводиться мільйон безідейних слимаків. Вони ліберали тому, що так вигідно,

тому, що це дасть їм можливість збагатитися... Вони прикриваються чим завгодно і ким завгодно. Їм не важлива вища мета, для них головне особиста нажива. Вони виступають за затайну рівність, лише для того, щоб самим бути рівним і збагатитися, а не для того, щоб хтось був рівний їм. Вони

прикриваються вищими цінностями лише для того, щоб захопити шматок, а не віддати нужденним. Капіталізм культивує це, підносить на п'єдестал безумства, розбещуючи людей, знищуючи все духовне...

Найстрашніше полягає в тому, що ця мерзота, міцно проникла в духовне та ідеологічне середовище людського життя. Дійшло до того, що Богослужителі, почали наживатися на прихожанах крадучи гроші з пожертвувань, приймати подарунки від юдеїв, тощо.

Ідеологія постраждала не менше... Комуністів і анархістів більше почалатурбувати матеріальна сторона боротьби, а ніж духовна. Кожним рухає користь і вигода, а не ті гасла, які так голосно і красномовно гриміли спочатку: *«Землю крест'янам! Заводи робочім! Ліво бидлу!»*.

Праві (націоналісти, нацисти, фашисти, расисти, імперіалісти) ж просто атрофувалися. Перетворилися на "суспільство споживання", яке рухається і живу тільки завдяки насолоджуючись своїми пороками. Ніякого саморозвитку, суцільні штампи і незнання. Стало дуже модним називати себе націонал-соціалістом, не читаючи "Mein Kampf", або фашистом не вивчивши головні праці його ідеологів як Джентіле, Паволіні і Муссоліні...

Найстрашніше, що все це сталося з нами... Ця проблема не тільки Наша, це проблема всього світу... Ідеологія відходить на другий план, покоління, що виростало в "ліберальній свободі", не потрібні вікові цінності... Ми маємо визнати свій програв і почати нову боротьбу!

© Костянтин СЛЕСИШЕВ

«НАДДНІПРЯНСЬКА ФУКУСІМА»

Кому як не нам, українцям, знати, що таке ядерна катастрофа? Хто як не ми розуміємо всю трагедію японського народу, яку він пережив цієї зими? Чорнобиль і Фукусіма – ланки одного ланцюга. Обидва рази “мирний атом” завдав удару там, де цього менш за все очікували. І що найцікавіше, практично за одним і тим самим сценарієм. Тільки в Чорнобилі катастрофа сталась через злочинну безвідповідальність керівництва, а у Фукусімі – через жахливий збіг обставин, пов'язаний зі страхіливим землетрусом і двома не менш страхіливими хвилями цунамі.

Трагедія у Фукусімі знову поставила світ перед вибором: відмовитися від ядерної енергетики чи продовжувати нею користуватися. Ця тема стала предметом жвавого обговорення у міжнародній і вітчизняній пресі. Але особливо гостро стоїть це питання перед Україною.

Відомо, що більшість електроенергії в нашій державі виробляють саме на атомних електростанціях, більше того, частину “надлишкової” електроенергії ми експортуємо. Тобто, ядерна енергетика є одною з найважливіших галузей української економіки. Відмовитись від неї ми не можемо і не повинні, принаймні, у найближчі роки і десятиліття. То як нам вберегти її і себе від можливих потрясінь і катастроф? Як убезпечити АЕС від аварій і нас від їхніх наслідків? Як їх не допустити? І взагалі, чи можливий сценарій Фукусіми у нас в Україні?

Щоб знайти відповіді треба, насамперед, з'ясувати причини і обставини аварій на Чорнобильській АЕС і на

Чорнобильська АЕС

Фукусімі. Як не дивно, причиною обох аварій стала одна й та сама обставина: знеструмлення приводів водяних насосів системи охолодження реактора. В Чорнобилі, як відомо, це було зроблено примусово під час “експерименту”, а на Фукусімі до цього призвела хвиля цунамі, викликана небувалим землетрусом.

Стихія зруйнувала і змила лінію живлення насосів, персонал японської АЕС зумів запустити дизельний генератор і перейти на резервне живлення, але несподівано їм довелося пережити удар нової хвилі цунамі, який вивів з ладу генератор. І все пішло так само як і у нас в Чорнобилі.

Аналіз аварій на Фукусімі і в Чорнобилі наочно показав, що енергопостачання водяних насосів системи охолодження реакторів виявилися “ахіллесовою п'ятою” всіх АЕС, незалежно від проекту. І

ось тут ми підходимо до головного питання: А чи можливе в умовах України повторення сценарію Фукусіми?

На жаль, відповідь категорична: **МОЖЛИВЕ!** І навіть, майже, з повним співпадінням. А найголовніше те, що джерело небезпеки знаходиться практично під боком, всього лише за півтори сотні кілометрів від Січеслава. Просто посеред однієї з найбільш густо заселеної частини України. Це джерело – шість ядерних енергоблоків найбільшої в Європі Запорізької АЕС.

Запорізька АЕС

Вона розташована на самісінькому березі Дніпра, її стіни мало не омиваються його водами. Навпроти, на протилежному березі Славутича, стоять міста Нікополь, Орджонікідзе, Марганець, безліч великих і малих сіл і селищ. У безпосередній близькості знаходиться Запоріжжя.

А в Запоріжжі знаходиться стара гребля Дніпротесу, яка вже відслужила своє. За останні роки вже списані тисячі і тисячі сторінок тексту статей, доповідей, звітів про аварійний стан цієї гідротехнічної споруди, про ту величезну шкоду, що вона завдає екології Дніпра і його басейну.

Тіло греблі приховує в собі безліч великих і малих тріщин, найбільша з яких має 400 (!!!) метрів довжини і майже 4 (!!!) метри ширини – “подарунок” маршала Будьонного.

який влітку 1941 р., намагаючись зупинити наступаючі німецькі війська, наказав підірвати ДніпроГЕС.

Тоді мешканці Запоріжжя і Нікополя вже випробували на власному досвіді руйнівну силу степового цунамі. Тоді загинуло кілька тисяч цивільного населення. Хвиля докотилася аж до Очакова затоплюючи все навкруги, змиваючи села і містечка, мости і переправи. В одному тільки Нікополі на берег викинуло більш як 2 000 (!!!) трупів. Крім жертв серед мирного населення, через цей злочин загинули у дніпровських плавнях безліч червоноармійців, що там тримали оборону. Вони частково потонули, а частково були знищені гітлерівцями, не маючи шляхів і часу для відступу. При чому німцям не було завдано жодної шкоди, бо, в момент підриву греблі, вони ще не дійшли до берегів Славуті.

А уявіть якщо таке (руйнування греблі) станеться зараз... Хвиля майже 30-ти метрової висоти впаде на вигин берега, на якому розташувалася Запорізька АЕС і змие лінії живлення насосів системи охолодження. Вибухнуть всі енергоблоки. Та навіть, якщо персонал таки зможе перейти на аварійне живлення, будуть ще й друга, і третя, і четверта хвилі, бо вище ДніпроГЕСу збудований цілий каскад водосховищ і ціла система гребель і шлюзів.

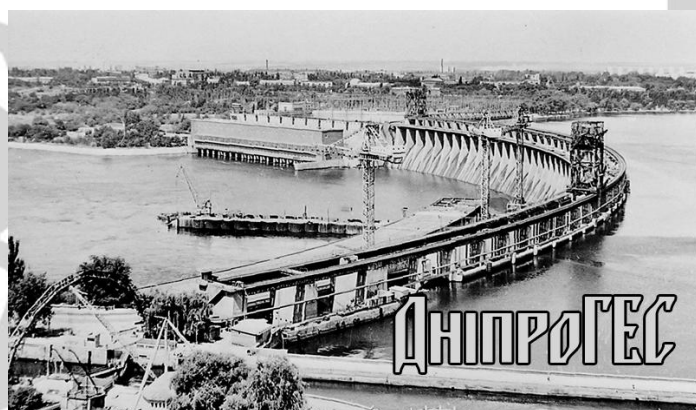
Руйнування хоча б однієї з них може призвести до катастрофи, порівняно з якою Чорнобиль і Фукусіма стануть просто дитячими забавками. Всією Наддніпрянщиною від Києва і аж до самісінького Криму прокотиться серія цунамі. Ми маємо всі шанси пережити потоп біблійського розмаху і масштабу.

І всі ці хвилі всією своєю потугою можуть ударити по Запорізькій АЕС. Та, зрештою, достатньо й однієї. Скільки треба резервних генераторів? А хто може дати гарантію, що персонал станції зможе вчасно їх запустити? А хто закладе свою голову на те, що перше ж цунамі не знищить всі їх одразу?

Гадаємо, уявити масштаби трагедії не важко. Особливо, якщо взяти до уваги повністю зруйновану, за роки злочинного розкрадання України, систему цивільної оборони, безпорадність і недостатність ресурсів МЧС, знищення армії і втрату будь якого досвіду і матеріальної бази, які б допомогли швидко ліквідувати наслідки техногенних і

природних катастроф. В таких умовах швидка евакуація маси населення з зони лиха не можлива. Наслідком стане паніка, яка з певністю може потягнути за собою сотні тисяч людських жертв.

Небезпека спонтанної, непередбачуваної руйнації греблі ДніпроГЕСу зростає що дня, що години... Звичайно, великі землетруси, подібні до японського, нам не затрошують, але зношеність і поганий догляд роблять свою справу. Зараз навіть порівняно невеликий землетрус може розвалити греблю. Достатньо аварії якогось некерованого судна, падіння літака, вибуху бензовозу на гребені греблі і ми з вами гарантовано можемо стати жертвами небаченого катаклізму. Воістину, ми ходимо по лезу бритви і щомиті наближаємося до безодні.

Але це сценарії випадкового руйнування. А, крім того, зараз, у часи повного політичного і управлінського хаосу, цілком можлива диверсія чи саботаж проти ДніпроГЕСу.

Одним з виходів для запобігання у майбутньому катастроф, подібних до Чорнобильської і на Фукусімі в Україні, може бути тільки ліквідація каскаду водосховищ і гребель на Дніпрі, насамперед, ДніпроГЕСу.

Для цього має бути прийнята "Державна програма захисту Дніпра і річок його басейну", яка стане складовою частиною програми захисту ядерної енергетики України. Тим більше, є достатньо програм і обґрунтувань економічної та екологічної доцільності такого кроку, висунутих цілим рядом громадських і екологічних організацій.

Саме такий крок убезпечить нас від ядерного катаклізму і значно покращить ту катастрофічну екологічну ситуацію, що складається в усьому Подніпров'ї, збільшить на сотні тисяч гектарів площу родючих ґрунтів, зробить Січеславщину і Запоріжжя "туристичними Мекками" Європи завдяки відкритим порогам.

© Юрій ЯКУБА, Олександр ПИСАРЕВСЬКИЙ

«ДВІ РЕВОЛЮЦІЇ»

Ще в 1923 р. Дімон Вільден писав в "Nation Belge": *«Молодь, яка не подивляє Муссоліні, подивляє Леніна. А Леніна вона подивляє через те, що се є диктатор!»* (ЛНВісник, 1924, I, с. 58). Багато з того часу води сплигло і багато з тою водою сплигло подиву до Леніна. Зате багато зросла й сила подиву до Муссоліні. Тільки джерело того подиву треба, на мій погляд, бачити не в тому, що Ленін був, а Муссоліні є ще й досі — диктатор, а в тому що обидва вони були вождями й ідеологами найцікавіших революцій, що їх зазнавало останнє століття. Обидва вони розколисали величезні людські маси, обидва вони зворухнули саме дно людської душі, ставлячи в світовому розмірі цілком нові розрішення найважливіших соціально-політичних проблем, — обидва вони видавалися людству його новими пророками.

Я кажу — в світовому розмірі... І коли сей вираз щодо більшовицької революції не викликає жодних сумнівів, то щодо фашистівської — сумніви ці досить сильні. І то тим більше, що самі її проводирі дуже довгий час стояли на позиції ніби цілковитої національної виключності, проголошуючи повсякчасно, що фашизм — крім не для вивозу. В цьому була його велика хиба, але й велика сила. В боротьбі зі всіма своїми ідеологічними ворогами — комунізмом, масонством, світовою плутократією та демократичним лібералізмом, що розпоряджали і розпоряджають всіма засобами інтернаціональної організації й пропаганди, вельми трудно й невігдно обмежуватись певною територією. Виростаючи природно з самої народної гущі і пересякнутий її національним духом, фашизм не потребував сліпого дотримування певних ідеологічних доктрин, а еволюціонував і розвивався відповідно до потреб і можливостей тих національних мас.

Але саме в останні часи, фашистівські проводирі, ствердивши зміцнення свого становища на внутрішньому фронті, де не залишається буквально ні одного ворога, вирішили присвятити більшу увагу поширенню фашистівської ідеології назовні. Муссоліні останню свою промову в Мілані закінчив просто багатозначними словами, що *«фашизм з успіхом прислужиться більшому щастю цілої Європи»*.

Таким чином, експансивний характер фашистівської революції офіційно і вельми авторитетно стверджується. Мова йде, розуміється, про експансію, про так званий "імперіалізм духу", що ми над ним вже спинялися в одному з попередніх дописів. Дійсно, приходить ствердити, що цей новий італійський імперіалізм знаходить для себе в сучасній Європі такий підхожий ґрунт, що з боку Італійського Уряду було би національним злочином його не використати, і то тим більше, що тим часом, як ідеї більшовицької революції

розсипаються по світу головню внаслідок неймовірної активності московських імперіалістів, що не спиняються ні перед якими грошовими й людськими витратами і для своєї пропагандивної мети зорганізували колосальний спеціальний механізм Комінтерну, фашистівські ідеї самі переходять в загальноєвропейську свідомість, а головню в свідомість жадібно до акції молоді, ніби навіть проти волі італійських фашистів, просто внаслідок студій, ознайомлення, констатування фактичних результатів, внаслідок жадання наслідувати.

Наслідувати — що? Фашизм, як метод? чи фашизм — як ідеологічну систему? чи фашизм в цілому? Мусимо зазначити, що навіть "Антиєвропа", орган молодих фашистів, які власне завдалися поширювати фашистівську ідеологію на цілу Європу, проголошуючи: *«Ми хочемо фашистівської Європи — фашистівської духом, антидемократичної, антискептичної, сміливої!»*.

Навіть "Антиєвропа" поспішається зазначити: *«Ті чужоземні імітації фашизму, які спостерігалися дотепер, являлися по більшості хибними імітуваннями фашистівського прикладу і зразку. Щоби в цьому переконатися, досить звернутися до перегляду тих класів населення, які являються їх життєвим нервом і які накладають на них свою особливу психологію. Тим часом, як наш фашизм народився з дрібної буржуазії та в великій частині з простого народу і знаходив майже завжди симпатії у великих промисловців та у вищого духовенства, закордоном він народжується головню серед великої буржуазії та аристократії, тим часом як промисловці і всі нижчі класи населення ставляться до нього з недовірою. Згальом італійський фашизм є істотно революційним, тим часом як закордонні "фашизми" — істотно консервативні. Наш фашизм, являє собою порив народу, що мусить ще здобувати свою позицію та гідність у світі, а "їх" фашизм уявляє з себе вимогу народів, що вже здобули своє, та аристократії, що вже давно встановилися, затримали речі такими, як вони існують... Певно, що це їм не вдасться!»* (Антиєвропа, 1929, I, с. 39).

Так, власне, світ іде все наперед і тому його признання та симпатії виграє й здобуває лише той, хто простує разом зі світом, або бодай випереджає і підганяє його, вносячи в життя цілком нові елементи, але в усякому разі не затримує ходу його поступу, а тим менше — повертає його назад. Лише з цієї точки погляду ми хочемо дивитися на кожну "революцію", лише з цієї точки ми хочемо відзначати її відмінність від "контрреволюції". І тому визнаємо за великих революціонерів не лише тих, що проводять народними масами наступ проти фортець

віджилої тиранії окремих осіб чи окремих класів, але також і тих, хто, як Коперник, Колумб, Петро I, повставали проти вузького світогляду своїх сучасників і примушували їх приймати на увагу цілком нові елементи життя, що зрештою приводили до цілковитої його трансформації.

Проте, кожна така революція вимагає важкого зусилля для звільнення від усього того, в що перше вірилося і що поважалося, і тому кожна революцію розпочинає звичайно лише активна смілива меншість, бо маса в цілому є завжди консервативна: почасти – з лінощів, почасти зі страху, почасти – з привички, почасти – з інертності, – до того ж, вона не здатна вигадати щось нового, що могло би прийти на заміну віджилого старого.

Більш того, кожна революція зачіпає й руйнує звичайно стільки найрізноманітніших інтересів – головню пануючого класу, яка розпоряджає всіма засобами впливання на громадську опінію країни й світу – що всякій революції приходить найперше витримувати величезну інтенсивну боротьбу всередині, – боротьбу, в якій вимірюється життєвість і сила нових ідей, що ними живе ота революція.

Старі ідеї бороняться завзято, єдиним спільним фронтом, – і чим більш нові ідеї відходять від загальноприйнятих, чим більшою ломкою життя вони загрожують, тим натурально боротьба є завзятішою.

Але цілком інакша доля судилася російській більшовицькій та італійській фашистській революції. Перша з них, хоча й виходила з загальноприйнятих “несмертельних” принципів французької революції 1789 р. – “братерство, свобода і рівність” – загрожувала таким радикальним застосуванням цих принципів, що наводила ляк на лицемірну Європу, яка в теорії – хоч вклонялася принципу “рівності”, та на практиці прокладала неперехідні безодні поміж капіталом і працею; вклонялася принципу “свободи”, але фактично давно вже успіла вивітрити його від всякого конкретного змісту, перетворивши його в порожню абстракцію; поклонялася принципу “братерства”, але Версальським миром довела найкраще, як його розуміла. Що ж до другої – фашистської – революції, то тим власне, що вона рішуче пішла проти цих “несмертельних” принципів, доводячи цілу їх лицемірність і непридатність до практичного життя, доводячи їх перестарілість для нового людства і вказуючи нові розрішення соціально-політичних проблем життя, користуючись разом з тим “середньовічними” методами боротьби і персоніфікуючись в Диктатурі, тим самим вона була визнана “контрреволюційною”, реакційною, небезпечною для подальшого поступу людства.

Тим часом досвід останніх років довів цілком певно, що італійський фашизм, користуючись ніби “середньовічними гаслами”, привів Італію на стан однієї з наймодерніших держав, тим часом як більшовизм, кидаючи найбільше “модерні та поступові” гасла, повернув Східну Європу до варварства найбільш темного Середньовіччя. Спинитися над цими несподіваними наслідками, простудіювати їх причини, віднайти те істотне, що відрізняє ці дві найцікавіші в ідеологічному відношенні революції – більшовицьку та

фашистську – це завдання, що мусить стояти перед кожним із наших діячів прийдешньої чи прийдешніх українських революцій, – бо без розуміння цього істотного і наші революції могли би перетворитися в звичайні брутальні рухи мас, обмежені в часі й просторі й трагічні в своїх наслідках.

Як в Росії, так і в Італії велика війна виявила нагально повне виснаження й нездатність керуючих класів – в Росії вести війну, в Італії – осягнути гідних умов миру. Як в Росії, так і в Італії світова війна породила однаково важку економічну соціальну кризу і витворила однаково сприяюче революційне підложжя, необхідне для кожної революції – підложжя, що про нього писав Ленін: *«Я в політиці повожусь як фізик, і цікавлюся лише силами. Давні агітатори помилялися, звертаючись до серця людей. Досить витворити революційний стан, як досить виготовити підложжя для річки. Вода бігтиме сама собою по схилу, і так само люде самі собою підуть шляхом, що ми їм, впливаючи на речі, промостимо»*.

Ці слова Леніна незвичайно характерні. Поминаючи його зарозумілість, що нагадає простодушну магію дикунів, які, розпалюючи в зимовий сонцеворіт вогонь, думають, ніби примушують тим самим сонце повертати на літо – бо не він, а велика війна та моральне банкрутство пануючих верств довели до того революційного стану, що ми його знаходимо в повоєнній Європі, вражає цей його наказ промовляти не до серця, що більшовики його вірно виконали, звертаючись виключно до шлунку та розбуджуючи найнижчі інстинкти юрби, інстинкти, що були раніше дисципліновані й стримувані силою законів та авторитетом влади, а тепер виходили розпаношені, безсоромні, навіть пишанючись, на денне світло:

- інстинкт самоохорони, що примушував кидати зброю на фронтах і “брататися” з ворогом;
- інстинкт пожадливої заздрості до привласнення чужого;
- інстинкт нестримної соціальної помсти та непогамованих сексуальних насолод;
- всі звирячі інстинкти людської примітивної юрби викликалися з міських нетрів на допомогу руйнування всього ненависного, що могло стояти на перешкоді загальній рівності, загальній сваволі, загальному братерству, хоча би ціною винищення цілих класів населення, хоча би ціною зниження всього високого до найнижчого рівня, хоча би ціною втоплення всіх моральних цінностей, визнаних за “буржуазні забобони”, в морі крові.

Тим часом, в фашистській Італії Муссоліні звертався власне до серця, кликав до відродження саме моральних цінностей, підносив невмирущу силу не речей, а духу, звертався до національної честі, а не до трусливості, закликав активно любити свою Батьківщину, а не ненавидіти, доводив необхідність самопожертви, а не самонасолоджування. В більшовицькій Росії юрби диких, сірих людей, страшних і жалюгідних у своєму примітивізмі, кидалися як звірі за свої потоптані і нікому не ясні права, сіялася фактично страшна анархія перед ніким не

відповідальних апетитів, а в Італії тим часом переводилася як найпильніша організація всіх живих активних сил і відбувалося виховання їх в свідомості своїх обов'язків, привчаючи їх до вміння коритися і – командувати, привчаючи їх поважати все вище як мету й ідеал для власних досягнень.

Фашистівська революція оберлася на “дух”, вимагаючи все більшої свідомості, все більшої активності, все більшої дисципліни, все більшої віри; більшовицька революція оберлася на “речі”, обіцяючи матеріальний добробут, сваволу, загальну рівність і владу, – обіцяючи всі ті земні матеріальні втіхи, що мали витворити з Большевії, а потім і з цілого світу – “Рай Земний”.

Одна виматала – жертв, зусиль, самообмежень. Друга обіцяла – безкрайні можливості та вигоди. В наслідках це виявилось так: замість обіцього матеріального добробуту – голод і мізерія, замість сваволі – Соловки, Сибір і всемогуча ЧеКа, замість рівності – необмежене панування всіляких комісарів, безконечні привілеї невеликої, порівнюючи, купки комуністів і винищення інтелігенції, яка не пасує до загального зниження духовних вартостей; замість влади – кріпачтво робітників по державних фабриках, а селян по колхозах. Найбільша в світі революція, що мала звільнити світовий пролетаріат та витворити селянсько-робітничий рай, перетворюється поволі в очах цілого світу в найбільше на світі шахрайство, переведене коштом одної шостої частини світу задля експериментаторської втіхи кількох божевільних фантастів.

Коли ми придивляємось до ходу італійської фашистівської революції, ми бачимо одну просту лінію постійного поширювання її впливів на народні маси, постійного здобування все нових позицій, і нам дуже легко було би визначити всі її етапи: в 1925 р. – остаточне розбиття всіх зорганізованих в опозиції сил бувших ліберально-демократичних партій, в 1926 р. – закон про Синдикати, що кладе перший камінь під будову Корпоративної Держави, в 1927 р. – Хартія праці і грошова реформа, в 1928 р. – інтегральна боніфікація Італії і протоколення боротьби за хлібну незалежність; в 1929 р. – примирення з Ватиканом і створення Корпоративного парламенту; в 1930 р. – завершення організаційної роботи по створенню Корпоративної Держави, – відкриттям Корпоративної Вищої ради і поширення акції за кордони Італії, тощо.

Цієї простої лінії годі відшукати в більшовицькій революції – вона розвивається навмання, як прийдеться, з постійними ухилами то вправо, то вліво, а то і просто назад: рідкий зразок політичного авантюриництва, соціально-експериментаторського дилетантства, що кожную свою іграшку заливає чужою кров'ю, але за всяку ціну хоче втриматись у влади. Більшовицькі провідники ніколи не знають, які наслідки матиме той чи інший їх експеримент і скільки жертв він коштуватиме, вони спекулюють на повну дезорганізованість народних мас, розкиданих по величезних просторах Східної Європи, ховаючись за спину підкуплених і

морально знищених чекістів. Фашистівські проводирі завжди знають ті можливі межі, що за них вони переходити не можуть і переводять свої революційні ідеали в суворій залежності від конкретної дійсності. Який наслідок? Більшовицька влада тримається лише терором та неорганізованістю населення, в Італії – фашистівський уряд – дійсним визнанням та любов'ю народних мас.

В дійсності, всі ті закони, що увів в життя на користь робітництва фашистівський режим, починаючи від 8-ми годин праці і кінчаючи обов'язковим забезпеченням робітництва на випадок каліцтва, хвороб та старості, значилися віддавна в усіх соціалістичних програмах, включаючи в те число і більшовицьку. З тією лише різницею, що соціалістичні партії стояли на платформі боротьби класів, яка в СРСР була доведена до абсурду, а в фашистівській Італії всі ті робітничі закони були проведені на платформі співробітництва класів, що в остаточному рахунку приводить до Корпоративної Держави.

Фашистівська революція в Італії все розвивається, проводячи все нові закони, що мають регулювати взаємовідносини різних соціальних класів та їх взаємне співробітництво для спільного їх добра і для загального добра всієї нації, вона йде все вперед, далеко випереджаючи світ, по дорозі соціально-політичного унормування життя, вводячи в нього все нові й нові творчі елементи і – тому являється дійсно гідною цього слова “революція”. Більшовицька ж революція давно зілківдувала всі свої ідеали, давно звернула всі свої прапори, і замість повести людність своєї території вперед до вищих форм життя, повернула її до анархії найглибшого варварства, з усім його примітивізмом життя і думання. Більшовицька революція давно уже повернулася в дику безглузду, безформену контрреволюцію, і тому не можна без здивування читати новий заклик так званого II-го Інтернаціоналу рятувати революцію. Запізно, панове! Революцію в СРСР, на жаль, давно поховано. Можна лише рятувати контрреволюцію, або... Або робити нову революцію!

Кожний визвольний рух є перш за все рух імперіалістичний, рух народу, що усвідомив своє право на поширення своєї культури, накопичення свого власного багатства, на збільшення сфер впливу своєї власної сили.

Ми нікого не шукаємо. Ми ні на кого спеціально не надіємося. Ми не хочемо і не можемо зраджувати свого гасла – віри у власні сили, що, на службі однієї святої ідеї – власної Великої Держави, на крилах однієї святої любові – до покривдженої Батьківщини, все подолать, все переможуть; але на роздоріжжі, межі двома новими гаслами, що висунув їх в ці дні європейський політичний світ – Паневропа і Антиєвропа – ми звертаємо в той бік, де ждуть коли “нові сили Європи відчують себе досить сильними, щоби вирушити рішуче проти існуючого старого ладу” псевдо-демократичної Європи, проти нового ладу псевдо-комуністичної Євразії.

© Євген ОНАЦЬКИЙ

«ПЕТРО БОЛБОЧАН – КОМАНДИР ЗАПОРОЖЦІВ XX СТ.»

Талановитий воєначальник, хоробрий воїн, патріот, далекоглядний стратег... Ось далеко неповний перелік тих якостей, які відзначали сучасники у Петра Болбочана – полководця Армії УНР. Він користувався величезним авторитетом серед українського генералітету і офіцерства. Його любили і поважали солдати. Його можна вважати свого роду символом героїчної боротьби Армії УНР, і не випадково, адже вся героїка і трагізм Перших Визвольних змагань 1917–1921 рр. немовби сконцентрувалися у цій яскравій особистості.

Петро Болбочан народився 5 жовтня 1883 р. у селі Тижець, Хотинського повіту Бессарабської губернії. Обравши собі фах військового, здібний офіцер швидко просувався кар'єрними щаблями. Однак робив він кар'єру не у кабінетах, а на полі бою. Коли почалася I-ша світова війна, Болбочан одразу ж вирушив на фронт. Будучи командиром кулеметної команди, контужений під час вибуху розривного снаряду. Переломним у житті Болбочана, як і тисяч інших офіцерів царської армії, був 1917 р., коли відроджувалася українська державність, відроджувалося українське військо. У листопаді Болбочан очолив 1-й Український Республіканський полк. На жаль, полк було знищено зусиллями більшовицьких агітаторів, які немов ракова пухлина роз'їдали армію, користуючись злочинним недбаліством діячів Центральної Ради.

Утім, досвід бойового офіцера незабаром знадобився нації, знадобився у найскрутніший для неї час – коли розпочалася більшовицька агресія проти України. На бій з північними зайдями Болбочан став на чолі Республіканського загону, що був ним створений з числа київських ополченців, які належали до Вільного козацтва, а також офіцерів-українців, гімназистів, студентів, представників української інтелігенції. Цьому з'єднанню випала честь захищати столицю нашої держави від заколотників – агентів більшовицького уряду та від банд кривавого ката Муравйова наприкінці січня – на початку лютого 1918 р.

Коли 6 лютого на вулицях Печерська точилися жорстокі бої з червоними окупантами, бійці Болбочана вперто боронили кожен будинок, тримали оборону з останніх сил, вони знали, що у разі відступу підставлять своїх побратимів – вояків Гордієнківського та Богданівського полків, які,

знекровлені у попередніх боях із заколотниками, тепер мусили протистояти безжальним і чисельно переважаючим муравйовським бандам. 8 лютого, коли українські війська під шаленим тиском більшовиків почали покидати столицю, загони Болбочана прикривали відхід, стійко тримаючи позиції та відбиваючи раз-у-раз жорстокі атаки ворога.

Після реорганізації українського війська, Болбочан очолив 2-й Запорізький курінь Окремого Запорізького загону. Це було найбоєздатніше з'єднання української армії на той час. Новітні запорожці Болбочана відзначилися у боях на Поліссі, особливо – під Бердичевом, де вони завдали дошкульної поразки більшовицьким бандам Кіквідзе. Звідси Болбочан і

повів наступ на Київ, куди його запорожці переможно увійшли 1 березня 1918 р.

У Києві на базі куреня створено 2-й Запорізький полк Окремої Запорізької дивізії Армії УНР. Під командуванням Болбочана запорожці здійснюють переможний рейд на терени Східної та Південної України, звільняючи від більшовицької окупації Донбас, Причорномор'я, а потім – і Крим. Нищівної поразки червоним окупантам було завдано під Лозовою, вояки Болбочана успішно звільняють від ворога Сінельникове і Олександрівськ.

Звільнення Криму – одна з найбільш успішних операцій Армії УНР. У квітні 1918 р. у складів останньої було створено Кримську групу, яку очолив Петро Болбочан. Розгромивши більшовиків у кровопролитному бою під Мелітополем, війська Болбочана прорвали сиваські укріплення і почала стрімко тіснити ворожі війська, змушуючи їх панічно тікати перед натиском сталевих лави новітніх запорожців. 22 квітня було звільнено Джанкой, а 24 – Сімферополь і Бахчисарай.

За правління гетьмана Павла Скоропадського Петро Болбочан отримав звання полковника. Очевидно, він не мав особистих образ на гетьмана, але розумів, що його владний курс, спрямований на задоволення інтересів великих землевласників і капіталістів, веде Україну до затибелі. В ніч з 15 на 16 листопада Болбочан на чолі підпорядкованих йому військ виступив проти режиму Скоропадського. А вже 17 листопада полковник Болбочан був призначений головнокомандувачем Лівобережного фронту військ Директорії.

Болбочан був не тільки кваліфікованим військовим фахівцем, прийнятим ідеєю самостійності України, а й політиком правих поглядів. Його цілком влаштовувала система гетьманату, але – органічно українського, а не тої монархічно-російсько-української суміші, якою була скоропадщина, що спиралась на німецьку військову потугу й була до душі тільки російським чи зросійщеним політикам і промисловцям. Через те, коли Національний союз, готуючись до протигетьманського повстання, запропонував Болбочанові, котрий на той час командував усією дивізією, взяти участь у цій акції, той погодився.

В Харкові, уже напередодні повстання, він не покидав спроб примирити гетьмана зі збунтованою демократією для спільної боротьби за Українську державу. А Національному союзові поставив вимогу не руйнувати адміністрації і державного апарату, створеного гетьманом, і поставити на чолі війська авторитетну особу.

Майже одночасно з повстанням січових стрільців Коновальця у Білій Церкві Болбочан підійняв повстання у Харкові й Полтаві. Його дивізія, швидко поповнюючись добровольцями, перетворилась у корпус. Він здійснював успішні воєнні операції на Лівобережжі, розташувавшись від станції Гребінка до Сум.

Ці операції проходили за несприятливих умов. На півдні виступив проти гетьмана і Директорії УНР Махно, діяла маса різноманітних загонів, невідомо якого забарвлення, перейшла кордон Червона армія, наступаючи на Чернігів.

Більшовики вдарує здійснили атресію проти України, і Болбочан знову повів війська на бій проти загарбників. Можна лише здогадуватися, скільки б ще перемог над червоними бандитами було у Болбочана, якби він не став жертвою ганебної зради з боку отамана Волоха. Цей малоосвічений, але вкрай амбітний чоловік усунув у січні 1919 р. Болбочана від командування фронтом і заарештував його.

Згодом Волох підло кинув українське військо, і, захопивши чималу суму грошей із державної скарбниці, втік до більшовиків. Утім, можна припустити, що вже тоді, коли відбувся арешт Болбочана, Волох був зрадником, діючи під диктовку більшовицьких сатрапів, а отже, він допомагав їм знищити українське військо, усуваючи одного з його найздібніших командирів. Масла у вогонь підливало і вкрай негативне ставлення до Болбочана з боку Володимира Винниченка. Цей сумнозвісний діяч явно побоювався

талановитого воєначальника, заздрив його популярності серед українських військових, а тому активно підтримував арешт Болбочана.

Потім було так зване "звільнення", а насправді – фактичне переведення під домашній арешт. Діяльна натура Петра Болбочана виматала бути на передньому краї боротьби, зі своїми вояками, захищати націю від окупантів. У даному випадку бездіяльність була гіршою, аніж смерть. Болбочан вирішує ризикнути...

Він бере на себе командування Запорізької групи Армії УНР. Пратнення воєначальника знову стати на захист Батьківщини було розцінене керівництвом УНР як "спроба державного перевороту". Петро Болбочан був знову заарештований, а 28 червня 1919 р. – розстріляний. Смерть Болбочана стала неоправною втратою для Армії УНР. Утім, зрада не принесла отаману Волоху очікуваних вигод – використавши його, більшовики

усунули цього ренегата зі своєї армії, а вже у 1930-х рр. заарештували і розстріляли.

Чи була насправді змова Болбочана? Можливо. Безперечно, Болбочана, людину правих поглядів, не могла задовольнити безпорадна діяльність тодішнього уряду УНР, "соціалістичність" якого постійно підкреслював Петлюра. Була, можливо, й особиста образа. Проте полковник був досить розумний, щоб не бачити в усякій спробі державного перевороту серед тодішнього безтол'я страшну небезпеку

для української державності.

Так чи інакше, а розстріл Болбочана свідчив про великий брак державного розуму серед діячів УНР і водночас продемонстрував нашу надто негативну рису – самоїдство, котра так дошкульно проявилась згодом у протистоянні

бандерівців з мельниківцями та багатьох інших подійх нашої подальшої історії...

Титанічна постать Петра Болбочана була свого роду орієнтиром, взірцем воїна – захисника рідної землі для бійців Армії УНР, а потім – і для наступних поколінь борців за українську державність. Його світлу пам'ять не змогли спалювати ні підступні інтриги дрібязкових кар'єристів, які заздрили полководцю і тому поливали його брудом як за життя, так і після смерті, ані довгі десятиліття мороку комуністичної брехні. Ми відкриваємо для себе яскравий і харизматичний образ видатного українського воєначальника, життя якого є прикладом мужності і непохитності у боротьбі за націю.

Петро Болбочан та його запорожці

«ГЕЛЬСІНКІ ГЕТЕРО-ПРАЙД»

Нещодавно в столиці Фінляндії відбулась доволі непересічна подія, як для толерантного і мультикультурного європейського міста. Праві радикали на чолі з відомим націоналістом Сеппо Летто організували флеш-моб на захист прав людей з традиційною сексуальною орієнтацією і назвали його Helsinki Hetero Pride.

Організатори Helsinki Hetero Pride не проводили марш через свою малу кількість, однак виступили із гучномовцями на сходах перед парламентом Фінляндії. Головна мета маніфестантів — показати свою активну позицію ліберальним депутатам та, з іншого боку, закликати депутатів-націоналістів від партії "Справжні фіни" дотримуватись своїх передвиборчих обіцянок не поступаючись при цьому владі.

До будівлі Едускунти одразу було надіслано дві спецавтівки поліцейських, які мали охороняти порядок та не допустити заворушень і бійки між правими радикалами та активістами ЛГБТ-спільнот, які дізнавшись про акцію з інтернету, одразу почали підтягуватись до парламенту.

Гасла для маніфестації дотримання гетеро-гордості збурили емоції не тільки в звичайних перехожих. Активісти ЛГБТ-спільнот, які знаходились в десятках метрів від організаторів Helsinki Hetero Pride, не змогли підійти ближче через поліцейський кордон, однак спробували закидати сміттям та пляшками з водою правих радикалів. Тим часом, маніфестанти продовжували разом скандувати свої гасла: "Тордий гетеро-чоловік, жодного збочення!" і "Вшануємо традиційні сімейні цінності, ліквідуємо сексуальну толерацію!".

На щастя, мітинг Helsinki Hetero Pride відбувся мирно. Після виступів організаторів, їх опоненти з ЛГБТ-спільноти розійшлися мирно не завдавши нікому шкоди. За цим споглядала поліція. Демонстрація закінчилася мирно приблизно через годину. Після чого праві радикали пішли до

найближчого парку де піднявши праві руки вгору у націоналістичному привітанні зфотографувались для своїх акантів у соціальній мережі Facebook.

© MOLOTOFF.INFO

«ЗА ПЕРУДЖУ БЕЗ НАРКОТИКІВ»

На початку вересня у Перуджі в центрально-італійському регіоні Умбрія активісти неонацистської та націоналістичної організації CasaPound Italia провели маніфестацію присвячену боротьбі з повзучою ісламізацією Італії та засиллям нелегальних іммігрантів в регіоні.

На головній площі Перуджі — П'яцца Грімана (італ. *Piazza Grimaldi*) більше 100 осіб CasaPound Italia на знак протесту проти засилля нелегальними іммігрантами робочих місць в Перуджі, торгівлею наркотиками і посилення злочинності. За словами активістів, місце для проведення демонстрації було обрано символічно, адже саме на цій площі минулого року почалась руйнація історичної забудови неіталійськими інвесторами, які будують скелетоний мавзолей — центр модних butikів.

На маніфестацію до активістів CasaPoundItalia було запрошено радника мера міста Джованно Пачюлло, який визнав, що забудова П'яцца Грімана (італ. *Piazza Grimaldi*) дійсно має негативні наслідки для історичного фону центра Перуджі, але контракти підписані, і будівництво ніяк не зупинити, як кажуть — гроші мають працювати.

Активісти CasaPoundItalia дорікнули раднику за його лукавство і нагадали, як минулого року так само — мирною маніфестацією вимагали освітити П'яцца Грімана (італ. *Piazza Grimaldi*) і прилеті вулиці, аби наркоторгівці не могли ховати свої грішні діяння в темряві. Нагадали раднику і обіцянку самого мера Перуджі про надання коштів на житло для молодих пар італійців та для відкриття нових підприємств випускникам навчальних закладів регіону Умбрія. Але все це залишилось лише словами мера Перуджі.

© CASAPOUND ITALIA – PERUGIA

«ХРИСТОС У АБОРТАРІЇ»

Уявіть собі картину: християнин врывається в гінекологічний кабінет, б'є лікаря-вбивцю в пику, перевертає обладнання, кричить на матір, котра хотіла позбавити життя власну дитину...

Що це? Можливо, підстава для відкриття кримінальної справи, можливо – при хорошому збігу обставин або ж хорошому адвокатуві – лише передумова для складання протоколу про адміністративне правопорушення. Але найперше це вчинок людини, життєвим шляхом якої є Христос – «дорога, правда і життя» (Ів. 14, 6). Ігноруючи фарисейське розуміння Закону, з любові до людей Христос оздоровлює в суботу, з любові до Отця Він чинить «розбійний напад» на торговців у Храмі...

А чи той, хто називає себе християнином, не має наслідувати Христа? Чи не має він, несучи свій хрест, також виганяти торговців?..

Звісно, в кожного християнина є своя харизма. «Хто має дар служіння, нехай служить; хто навчання, нехай навчає; хто напоумлення, нехай напоумлює...» (Рим. 12, 7-8), і для виконання специфічної місії Христового бича теж має існувати окрема когорта людей. Але тут мова не про це. Так, та картина, котру я запропонував уявити, найшвидше може бути реалізованою наступним чином: до кабінету серійного вбивці-гінеколога врывається група молодих людей, “радикально налаштованих християн”, в українському контексті – членів відносно маргінальної націоналістичної організації. Вони діють за заздалегідь продуманим планом, роблять свою справу і, більш за все, залишають на місці “нападу” листівки, самі ж досить швидко зникають у невідомому напрямку (не завжди ж є кошти на адвоката!). Покищо я про такі випадки не чув. А якби вони й були (а може й справді будуть?), то докорінно не вирішували б ситуацію – не лише ситуацію з абортами, але й ситуацію фригідності християнських душ.

Щойно згадані “радикально налаштовані християни” й справді можуть претендувати на роль новітніх християнських лицарів, носіїв права на легітимне подолання зла силою за умов відсутності легітимної держави. Але хотілось би бачити не так касту лицарів, як християн, котрі “просто” мають нефригідну душу і некастроване серце (чи дійсно це “просто” – мати такі душу та серце?). Хотілось би бачити, як такий “напад” здійснюється стихійно. Людина

йде повз клініку-фабрику смерті, чує в душі крик про допомогу тієї дитини, котру хочуть вбити, і в неї зривається терпець. Вона біжить всередину і зупиняє вбивство...

Я не даремно вжив “людина”, а не “християнин”. Адже поведінка щойно змальованої людини впливає не лише із “зовнішніх” релігійних приписів, не лише з норм християнської етики, але й із сумління – тієї іскри Божої правди, котра горить чи, принаймні, жевріє у серці кожної людини, незалежно від її віри (якими ж нещасними є ті християни, котрі змушені керуватися нормами, а не внутрішніми імперативами!). Не потрібно бути християнином (і лицарем також), щоб зупинити вбивство, грабіж чи згвалтування, котре відбувається в тебе на очах.

Поштовхом для нейтралізації зла за наявності відповідної фізичної можливості має бути голос сумління, а не пригадування “Катехизмових прав”!

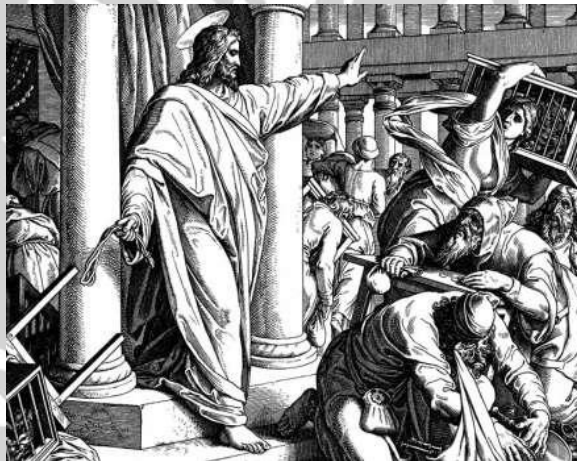
Можна зрозуміти, чому “пересічна” людина, проходячи повз абортарій, не поводить так, як було описано вище. Вона – ця «пересічна» людина, котра не є практикуючим християнином – може мати сумління, спотворене і приглушене аберованими уявленнями сучасності. Але ж християнин...

Він не перебуває у стані “святого незнання”, він знає правду: аборт – це вбивство. Чим же є приглушення його сумління? Чому це сумління не спонукає його до дії?

Необов'язково, зупиняючи аборт, бити пики і перевертати обладнання – достатньо увірватися в кабінет і зупинити вбивство. “Увірватися” – це взгалі модус християнської присутності. Христос не просто народився, не просто воплотився – Він увірвася Своєю абсолютною святістю у світ гріха. Отож, щоб зупинити вбивство, часом достатньо увірватися і щиро сказати слово правди, розкрити людям очі. Горе-матір і горе-лікар ще матимуть змогу вчинити свій мерзенний злочин, проте, можливо, вони (чи, принаймні, хтось один із них) прислухаться до правди, очистять власне сумління від бруду хибних уявлень і стануть на істинний шлях.

Твердий п'ястук чи блатання не чинити вбивства – це другорядне питання. Найперше потрібно вилікувати від фригідності власну душу. “Сіль світу” знову має стати солоною. Потрібно лиш звільнити її із оболонки толерантності і конформізму.

© Ігор ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ

«ВІРА»

«Релігія й Віра – поняття близькі за значенням, але не тотожні, і різняться між собою з найдавніших часів». (Дан Берест).

Коли ми з бабцею підходили до церкви, на дзвіниці вдарили у дзвони... Тихо в куточку біля ікони Божої Матері молилася бабуса: «Висапала город, онуку штанці пошила. Завтра кумі допомагатиму білити хату... Боже дай сил, допоможи».

Церква була блакитна з хрестами, до неї з бабцею ходили, вона там свічки ставила, і перед іконою Божої Матері тихо молилась. А там, далі, між левадами, тече струмок до вкритої вербами річки Сугоклії.

Коло вівтаря в самій церкві батюшка читав Писаніє: «Господи...» Кожен молився про своє і думав своє. Бог є. Як і є віруючі люди.

Я все частіше згадую, як бабця молилась. Щиро і не публічно, на відміну від деяких нинішніх прихожан, котрі просять: «Прости Господи списком... І це тільки за цей тиждень...». Моляться так, що весь лоб в синцях від поклонів. При цьому літню людину біля церкви через дорогу не переведуть.

Народна мудрість говорить: «Який піп – такий і приход». І правду говорить. Коли споглядаєш, як біля дверей церкви виходить з престижної іномарки батюшка років тридцяти, «замучений» постами і молитвами – кілограмів так на 120 ваги без хреста. А потім за ним сунуть підстрижені хлопці зі списками гріхів...

А далі менші по церковному статусу люди. Закон «хто більше платить – той і перший» ніхто там не відміняв. Мій дійсно віруючий і набожний товариш, апелюючи, говорить: «Батюшка – то жолоб, по якому стікає Божа Благодать. І не так важливо, з якого матеріалу той жолоб». Ну що ж, нехай. От тільки як проржавіє жолоб, чи дотече до нас та благодать?

Яких тільки церков немає на цій землі! Хто йде до бога через християнство, хто через іслам, а хто і через атеїзм. Кожен іде своїм шляхом. Хтось через добрі справи, хтось через поклони, а хто і так, і так. А дехто через «Господи прости... І це тільки за тиждень».

Бог є, як і є віруючі люди. І ті люди є серед християн і мусульман, іудеїв та буддистів, язичників і атеїстів. Як є вони і серед священнослужителів.

Біля ікони Божої Матері молилася бабуса: «Висапала город, онуку штанці пошила, завтра кумі допомагатиму білити хату... Боже, дай сил, допоможи».

Батюшка казав, що то в неї гординя. Наберуся сміливості поправити священнослужителя, що то не гординя, а гораість. І, мабуть, така гораість краща за каяття злочинця: «Господи прости за те, що вкрав частину бюджету громади. Ось тобі "відкат" в десять відсотків на "залатіє купола"... Ну ви же простіте?»...

Перед очима двоє священників. Один прийшов попросити за діток з небагатих сімей на предмет підробітку. А другий обіймається з рейдером, котрий захопив приміщення дитячого садка, а тепер приїхав пройти ритуал «Господи прости».

Церков нині, можливо, вже більше, ніж сільрад. І батюшок не менше, ніж парторгів за радянських часів. Навіть термін з'явився «номенклатурний священник». От тільки навіщо вони такі?

Нехай їх буде десять на область – тільки віруючих. Паства до їх храмів, повірте, дійде. Тоді хоч перед Богом не соромно буде. Всевишньому – то навряд чи потрібні «залатіє купола» і Мерседес. Йому потрібна Віра.

Коли ми з бабцею відходили від церкви, на дзвіниці вдарили у дзвони...

© Юрко ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ:

Головний редактор – Денис Поліщук
Шеф-редактор – Олександр Писаревський
Технічний редактор – Дзвенислава Катранник
Консультанти-аналітики – Ярій Ярмо, Сігурд Сварт
Ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

М. Січеслав, InitiativeNational@i.ua

Редакція повністю поділяє думку авторів. Видання друкується за сприяння незалежної інформаційної мережевої агенції «Національна Ініціатива»